

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 5, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knobben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:239](#) 13-02-2026

Hoge Raad beantwoordt prejudiciële vragen over wettelijke rente en wettelijke verhoging over loon na faillissement

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:1097](#) 24-02-2026

Verzet door oprichters tegen faillietverklaring stichting; geen misbruik van bevoegdheid bij faillissementsaanvraag

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:508](#) 29-01-2026

Proceskostenveroordeling vanwege intrekking faillissementsverzoek dag voor zitting

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:181](#) 27-01-2026

Kroatische pre-insolventieprocedure leidt niet tot schorsing van lopende Nederlandse procedure

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:884](#) 18-02-2026

Bestuurdersaansprakelijkheid en oproeping in vrijwaring

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:1113](#) 11-02-2026

Verzet niet-ontvankelijk vanwege faillissement

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:1484](#) 03-02-2026

Afwijzing faillissementsaanvraag omdat besluit algemene vergadering niet kan worden vastgesteld

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:1655](#) 26-01-2026

Verzoek tot benoeming rechter-commissaris in een Engelse Administration afgewezen

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:998](#) 09-01-2026

Verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode op grond van artikel 376 Fw wordt afgewezen

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:9708](#) 24-12-2025

Bestuurdersaansprakelijkheid na zorgfraude bij thuiszorginstelling

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:27277](#) 15-12-2025

Bevel tot medewerking aan saneringsakkoord. Pensioenfonds maakt misbruik van bevoegdheid

RECHTSPRAAK

Verzet door oprichters tegen faillietverklaring stichting; geen misbruik van bevoegdheid bij faillissementsaanvraag

De oprichters van een stichting stellen, als belanghebbenden, verzet in tegen de toegewezen eigen aanvraag van het faillissement van de stichting. De rechtbank heeft het verzet afgewezen. In hoger beroep tegen dit vonnis oordeelt het hof dat er sprake is van een toestand van opgehouden hebben te betalen ten tijde van de faillietverklaring door de rechtbank. Het is volgens het hof onvoldoende aannemelijk dat er sprake is van misbruik van bevoegdheid. De faillissementsprocedure leent zich niet voor een uitgebreid onderzoek naar de gang van zaken in de aanloop naar de eigen aangifte.

Feiten

Bij vonnis van de rechtbank Gelderland is de stichting Linges Zorglandgoed ('de Stichting') failliet verklaard. Tegen die faillietverklaring stellen de oprichters van de Stichting, als belanghebbenden, verzet in. Een van de appellanten was sinds de oprichting bestuurder van de Stichting. De andere appellant was werknemer van de Stichting en daarnaast bestuurder en aandeelhouder van de financier van de Stichting. Er ontstond op enig moment discussie over de wijze waarop geldstromen van de Stichting en de financier waren verweven. Pogingen van de raad van toezicht van de Stichting tot ontvlechting of een oplossing anderszins werden beweerdelijk geblokkeerd door de appellant. Dat heeft geleid tot zijn ontslag. Volgens de Stichting hebben deze omstandigheden geleid tot een financiële situatie waarin het eigen faillissement moest worden aangevraagd.

Belanghebbenden

Het hof merkt de appellanten aan als belanghebbenden (art. 10 en 11 Fw). Wie als belanghebbende kan worden aangemerkt dient te worden afgeleid uit de aard van de procedure en de daarmee verband houdende wetsbepalingen. Iemand is belanghebbende als

hij óf een eigen, door de uitkomst te raken belang heeft, óf een zodanig nauwe band met het onderwerp van de procedure dat verschijning gerechtvaardigd is. Het betreft de standaardoverweging uit HR 10 november 2006, ECLI:NL:HR:2006:AY8290, r.o. 3.4.2. De appellanten hebben in een gerechtelijke procedure vorderingen ingesteld tegen de Stichting. Derhalve neemt het hof aan dat zij belang hebben bij een eventuele vernietiging van het faillissement.

Faillissementstoestand

Verder oordeelt het hof dat er sprake is van een ‘faillissementstoestand’: dat is voldaan aan het pluraliteitsvereiste en dat de schuldenaar in de toestand verkeert van te hebben opgehouden te betalen. Volgens het hof is voldoende aannemelijk dat de Stichting meerdere schuldeisers had ten tijde van de faillissementsaanvraag. De curator heeft gemeld dat er negentien (waarvan vijftien concurrente) schuldeisers zijn.

Volgens het hof is in dit geval de vraag of de Stichting ten tijde van de faillissementsaanvraag verkeerde in de toestand van te hebben opgehouden te betalen minder eenvoudig te beantwoorden. De Stichting heeft bij de aanvraag slechts aangegeven dat zij ‘op korte termijn [haar schuldeisers] niet meer zal kunnen voldoen’ en dat sprake is van een ‘acuut liquiditeitstekort’. Daarbij is geen actuele liquiditeitsprognose of overzicht van liquide middelen overgelegd. De curator heeft bij zijn advies aan de rechtbank en het hof in het kader van de verzetprocedure aangegeven dat ten tijde van het faillissement slechts een beperkt bankrekeningsaldo (€ 1.761) is aangetroffen. Het hof overweegt dat het gelet op dit beperkte banksaldo voldoende aannemelijk is dat ten tijde van de aangifte de Stichting verkeerde in de faillissementstoestand.

Misbruik van bevoegdheid

De appellanten stellen dat de Stichting haar bevoegdheid tot het aanvragen van haar eigen faillissement heeft misbruikt. De rechtbank had dit beroep op artikel 3:13 BW verworpen, omdat er sprake zou zijn van een faillissementssituatie en daarmee niet kan worden gezegd dat de Stichting door het aanvragen van haar faillissement misbruik van haar bevoegdheid heeft gemaakt. Het hof stelt voorop dat de rechtbank hiermee geen ruimte lijkt te laten voor de mogelijkheid dat er aanleiding kan zijn de in jurisprudentie ontwikkelde leer toe te passen dat er, ook als de financiële situatie van een (rechts)persoon aanleiding geeft tot aangifte van het faillissement, sprake kan zijn van misbruik van bevoegdheid (de ‘ruime leer’: HR 29 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AP0084 (*Digicolor*)).

De appellanten hebben onder meer gewezen op (i) uitlatingen door de interim-bestuurder van de Stichting dat een faillissement nodig was in het kader van de overdracht van de aan de

Stichting verbonden (zorg)onderneming, (ii) betalingen (aan het personeel) die zijn gedaan om de liquiditeitspositie negatief te beïnvloeden en (iii) onverplichte afboekingen op de debiteurenpost om de balanspositie te verzwakken. Ook zou zeer kort voor de eigen aanvraag nog zijn gesproken over het treffen van een totaaloplossing in de (arbeidsrechtelijke) procedure tussen appellanten en de Stichting.

De Stichting heeft bij de mondelinge behandeling verklaard inderdaad betalingen aan het personeel (één maand) eerder dan gebruikelijk te hebben verricht. Wat daar ook van zij, het hof neemt aan dat er sprake was van een verlieslatende exploitatie van de zorgonderneming van de Stichting en dat de continuïteit van de zorg niet kon worden gewaarborgd. In die omstandigheden is het volgens het hof onvoldoende aannemelijk dat de Stichting haar bevoegdheid tot het doen van eigen faillissementsaangifte heeft misbruikt. Voor een uitgebreider onderzoek naar de gang van zaken voorafgaand aan het faillissement leent zich de verzetprocedure niet, aldus het hof. Daarvoor zijn partijen aangewezen op het rechtmatigheidsonderzoek door de curator.

Het hof bekrachtigt het vonnis tot faillietverklaring.

R.J.H. Berghuis, maart 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:1097

Zaaknummer: Gerechtshof 200.363.591, Rechtbank Gelderland FR-RK 25-116 en Faillissement F.05/25/442

Rechters: M.H.F. van Vugt, G.P. Oosterhoff en A.E. de Vos

Advocaten: J.W. Janssens, S.R. Effting en H.J. van Harten

Wetsartikelen: 10 Fw, 11 Fw en 3:13 BW

RECHTSPRAAK

Hoge Raad beantwoordt prejudiciële vragen over wettelijke rente en wettelijke verhoging over loon na faillissement

Wordt het salaris van een werknemer dat op grond van artikel 40 lid 2 Fw als boedelschuld kan worden gekwalificeerd niet op tijd betaald, dan is de wettelijke rente daarover ook boedelschuld. Dat geldt ook voor de wettelijke verhoging als bedoeld in artikel 7:625 BW. De wettelijke verhoging is zelfs een preferente boedelschuld op grond van artikel 3:288 aanhef en onder e BW. De rechter heeft de discretionaire bevoegdheid om de wettelijke verhoging te matigen. Het faillissement of de betalingsonmacht van de werkgever kan hiervoor een grond zijn, maar dat is aan de (feiten)rechter. Vanwege het discretionaire karakter van de matigingsbevoegdheid kan de Hoge Raad niet concretiseren wanneer het faillissement of de betalingsonmacht grond is voor matiging.

De Hoge Raad heeft prejudiciële vragen beantwoord over de toepassing van de wettelijke rente en de wettelijke verhoging als bedoeld in artikel 7:625 BW bij niet|tijdige betaling van loon dat op grond van artikel 40 lid 2 Fw als boedelschuld kwalificeert. Daarbij is geoordeeld dat zowel de wettelijke rente als de wettelijke verhoging over dit loon eveneens als boedelschuld moet worden aangemerkt. De vordering ter zake van de wettelijke rente over het artikel 40 lid 2 Fw-loon is een concurrente boedelschuld, de vordering ter zake van de wettelijke verhoging over dat loon op grond van artikel 3:288 aanhef en onder e BW een bevoorrechte boedelschuld. Aan de orde komt verder of het faillissement een grond voor matiging van de wettelijke verhoging vormt en of de curator gehouden is uit eigen beweging werknemers over hun aanspraken te informeren.

Hieronder volgt een korte samenvatting van de beantwoording van de eerste drie prejudiciële vragen.

De eerste vraag ziet op de wettelijke rente over het na faillissement verschuldigde loon. De Hoge Raad beantwoordt deze vraag in lijn met het arrest *Curatoren/PaperlinX*, maar voegt een verwijzing toe naar het arrest *Koot Beheer/Tideman q.q.* De Hoge Raad benadrukt dat de verplichting tot betaling van wettelijke rente over het als boedelschuld aan te merken loon 'ontstaat als gevolg van niet-naleving door de curator van een door hem in zijn hoedanigheid na te leven verbintenis of verplichting'.

Wanneer loon dat op grond van artikel 40 lid 2 Fw als boedelschuld geldt niet tijdig wordt betaald, is de wettelijke rente verschuldigd zodra sprake is van verzuim. Deze rente kwalificeert eveneens als boedelschuld, omdat zij voortvloeit uit het niet|nakomen van een verplichting die de curator in zijn hoedanigheid moet naleven. Of verzuim bestaat, wordt bepaald aan de hand van de arbeidsovereenkomst en de wettelijke regels over verzuim. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat gebrek aan middelen daarbij geen overmacht vormt. Het feit dat de werknemer mogelijk recht heeft op een uitkering van het UWV op grond van de loongarantieregeling doet aan het verzuim van de boedel niet af en biedt de curator geen grond voor opschorting.

De tweede en derde vragen hebben betrekking op de wettelijke verhoging op grond van artikel 7:625 BW over het tijdens faillissement verschuldigde loon.

De Hoge Raad beantwoordt deze vragen op dezelfde wijze als de vraag over de wettelijke rente. Wanneer loon dat op grond van artikel 40 lid 2 Fw als boedelschuld geldt niet uiterlijk op de in artikel 7:625 lid 1 BW bedoelde werkdag wordt betaald, kwalificeert ook de daaruit voortvloeiende verplichting tot betaling van de wettelijke verhoging als boedelschuld. Voor de beoordeling of het niet-voldoen kan worden toegerekend, geldt de maatstaf van artikel 6:75 BW. Verwijtbaarheid is voor toerekening niet vereist. Een gebrek aan geldmiddelen, dan wel onzekerheid daaromtrent, staat aan toerekening aan de werkgever niet in de weg.

De Hoge Raad benadrukt dat het voor de verschuldigdheid van de wettelijke verhoging niet relevant is of de werknemer voor hetzelfde loon ook jegens het UWV aanspraak heeft op een uitkering op grond van de loongarantieregeling. Een dergelijke aanspraak neemt niet weg dat het niet|tijdig betalen van het loon aan de werkgever kan worden toegerekend en dat de curator zich niet op artikel 6:37 BW kan beroepen om de loonbetaling op te schorten. Evenmin kan in algemene zin worden gesteld dat de wettelijke verhoging in faillissement haar functie als prikkel tot tijdige betaling verliest. Werknemers behouden daarom ook in faillissement aanspraak op de wettelijke verhoging over loon dat op grond van artikel 40 lid 2 Fw als boedelschuld kwalificeert.

C.M.A. Knobben, maart 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:239

Zaaknummer: 24/04506

Rechters: H.M. Wattendorff, S.J. Schaafsma, F.R. Salomons, M.V. Polak en K. Teuben

Advocaten: J.H.M. van Swaaij, R.J. ter Rele, T.T. van Zanten en L. van den Reek

Wetsartikelen: 40 Fw, 7:625 BW, 61 WW en 3:288 BW

RECHTSPRAAK

Kroatische pre-insolventieprocedure leidt niet tot schorsing van lopende Nederlandse procedure

De opening van een Kroatische pre-faillissementsprocedure (Predstečajni postupak) heeft geen schorsende werking op in Nederland aanhangige rechtsvorderingen. Op grond van artikel 7 lid 2 onder f en artikel 18 Insolventieverordening is Nederlands recht beslissend, en toepassing van artikel 27-29 Fw en artikel 231 Fw leidt niet tot schorsing of overname van het geding door een Kroatische insolventiefunctionaris.

Brodosplit heeft hoger beroep aangetekend tegen het incidenteel vonnis van 19 juli 2023 en het eindvonnis van 26 juni 2024 van de rechtbank Amsterdam. In die vonnissen is NautaDutilh eiseres in conventie, verweerster in de incidenten en verweerster in reconventie. Brodosplit is gedaagde in conventie, eiseres in de incidenten en eiseres in reconventie. Bij vonnis van 19 mei 2025 van de rechtbank in Zagreb (Kroatië) is ten aanzien van Brodosplit een pre-faillissementsprocedure, zoals genoemd in Bijlage A bij de Verordening (EU) 2015/848 (Insolventieverordening, IVO), geopend.

Op 18 november 2025 heeft een mondelinge behandeling plaatsgevonden. De comparitie was beperkt tot de vraag wat de gevolgen zijn van de geopende pre-faillissementsprocedure voor de onderhavige procedure. Uit het overgelegde vonnis van de Kroatische rechtbank blijkt dat de pre-faillissementsprocedure van Brodosplit op 19 mei 2025 is geopend en dat daarin een insolventiefunctionaris (*pre-bankruptcy trustee*) is benoemd.

Volgens Brodosplit dient de door NautaDutilh begonnen procedure te worden geschorst tot de eindbeslissing in de pre-faillissementsprocedure in Kroatië is gegeven. Volgens NautaDutilh is er geen grond voor schorsing van het geding en dient de procedure te worden voortgezet. Het hof beoordeelt welke gevolgen de opening van de pre-faillissementsprocedure heeft voor de onderhavige procedure.

De in Kroatië geopende procedure is een aan een faillissement voorafgaande procedure, die is

gericht op het herstructureren van (het vermogen van) Brodosplit. Op grond van het Kroatisch recht is Brodosplit niet beperkt in haar mogelijkheden om in dit geding als partij in rechte op te treden.

Uit artikel 7 lid 2 onder f IVO volgt als hoofdregel dat de gevolgen van de insolventieprocedure voor individuele vervolgingen worden beheerst door het Kroatisch recht. Artikel 18 IVO brengt mee dat de gevolgen die de in Kroatië geopende pre-faillissementsprocedure heeft voor de in Nederland lopende procedures waarin Brodosplit procespartij is, zoals in dit geding, uitsluitend worden beheerst door Nederlands recht. Dit betekent dat uitsluitend Nederlands recht beslissend is voor het antwoord op de vraag of de in dit geding aanhangige rechtsvorderingen al dan niet zijn geschorst of geschorst kunnen worden en of het geding geheel of gedeeltelijk door een buitenlandse insolventiefunctionaris dient te worden overgenomen.

De Nederlandse schorsingsregeling in faillissement van artikel 27 tot en met 29 Fw is op grond van artikel 32 Fw van overeenkomstige toepassing met betrekking tot rechtsvorderingen betreffende een goed of recht waarover de schuldenaar het beheer en de beschikking heeft verloren door de opening van een op grond van de Insolventieverordening te erkennen insolventieprocedure. De in Kroatië geopende pre-faillissementsprocedure heeft echter niet tot gevolg gehad dat Brodosplit het beheer en de beschikking heeft verloren met betrekking tot de in Nederland lopende rechtsvorderingen betreffende goederen en/of rechten die onderdeel zijn van de boedel. Naar het oordeel van het hof kunnen de artikelen 27 tot en met 29 Fw daarmee in dit geval niet geheel of gedeeltelijk leiden tot schorsing van het geding. Evenmin dient het geding geheel of gedeeltelijk te worden overgenomen door de Kroatische *pre-bankruptcy trustee*.

Het voorgaande betekent dat het geding niet is geschorst en kan worden voortgezet.

E. Ayerdem, maart 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:181

Zaaknummer: 200.346.651/01

Rechters: O.J. van Leeuwen, R.D. Vriesendorp en J.W. Hoekzema

Advocaten: T. Bezmalinovic en G.J.R. Kalsbeek

Wetsartikelen: 7 IVO, 18 IVO, 27 Fw, 28 Fw en 29 Fw

RECHTSPRAAK

Bevel tot medewerking aan saneringsakkoord. Pensioenfonds maakt misbruik van bevoegdheid

Pensioenfonds maakt misbruik van bevoegdheid door medewerking aan saneringsakkoord te weigeren. Met het akkoord wordt een faillissement voorkomen, hetgeen gelet op de omstandigheden van het geval in het belang van de werknemers is.

Inleiding

In onderhavige kortgedingprocedure vordert een onderneming in financiële problemen ('eiseres') medewerking van een schuldeiser ('het pensioenfonds') aan een onderhands saneringsakkoord. Van de in totaal tien schuldeisers heeft uitsluitend het pensioenfonds het saneringsvoorstel afgewezen. Met het akkoord kan het faillissement van eiser worden voorkomen.

Standpunten van partijen

Eiser stelt zich op het standpunt dat het handelen van het pensioenfonds neerkomt op misbruik van bevoegdheid (art. 3:13 BW). Eiseres stelt dat het pensioenfonds in een faillissementsscenario naar verwachting slechter af is. Daarnaast voert eiseres aan dat het pensioenfonds geen zelfstandige vordering op het UWV heeft en de werknemers slechts een beperkt deel van de achterstallige pensioenpremies kunnen terugvorderen.

Het pensioenfonds verweert zich eerst met de principiële stelling dat het nooit instemt met saneringsvoorstellen, omdat het gaat om de rechten van werknemers voor wie het verantwoordelijk is. Daarnaast en meer toegespitst op de onderliggende casus stelt het pensioenfonds dat de werknemers in een faillissementsscenario een groter deel van hun achterstallige premies via het UWV kunnen terugvorderen.

Beoordeling

De voorzieningenrechter volgt het pensioenfonds niet in het standpunt dat de werknemers

belang hebben bij het faillissement van eiseres. Eiseres heeft namelijk voldoende aannemelijk gemaakt dat de werknemers, gelet op hun specialistische ervaring en hogere leeftijd, bij faillissement naar verwachting werkloos raken en daarom belang hebben bij voortzetting van de onderneming. Bovendien is het akkoord ook in het belang van het pensioenfonds, omdat het UWV slechts een beperkt bedrag aan achterstallige premies zal kunnen overnemen. De weigering levert daarom misbruik van bevoegdheid op. De voorzieningenrechter veroordeelt het pensioenfonds tot medewerking aan het akkoord en bepaalt dat het vonnis zo nodig in de plaats treedt van de vereiste wilsverklaring.

E. Dogan, maart 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:27277

Zaaknummer: C/09/694519 / KG ZA 25-1122

Rechters: D.R. Glass

Advocaten: E.T. van den Hout, L.J. Nette en Y.M. Sanders

Wetsartikelen: 3:13 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid na zorgfraude bij thuiszorginstelling

De rechtbank Zeeland-West-Brabant oordeelt dat het bestuur van de gefailleerde thuiszorginstelling Het Zorgpunt aansprakelijk is voor het boedeltkort. Er is structureel meer zorg gedeclareerd dan feitelijk is geleverd. Dit levert zorgfraude op en kwalificeert als kennelijk onbehoorlijke taakvervulling in de zin van artikel 2:248 lid 1 BW.

De rechtbank baseert dit oordeel op bevindingen van de Inspectie SZW en zorgverzekeraar VGZ, waaruit blijkt dat de gedeclareerde omzet niet kan worden verklaard door de beschikbare personele capaciteit. De bestuurders hebben geen verklaring voor de uitzonderlijke verhouding tussen inkoopkosten en omzet en de hoge winstmarges. De rechtbank gaat niet mee in het verweer dat de onderzoeken onvolledig zouden zijn en concludeert dat er sprake is van (zorg)fraude. Daarmee is volgens de rechtbank sprake van onbehoorlijk bestuur.

Naar aanleiding van de geconstateerde onregelmatigheden had VGZ besloten geen nieuwe overeenkomst te sluiten. Toen het Openbaar Ministerie beslag had gelegd op de bankrekeningen van Het Zorgpunt was het faillissement onvermijdelijk. De rechtbank oordeelt dat de zorgfraude en dus het kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement.

In vrijwaring vorderen de bestuurders dat de externe partij die betrokken was bij het declaratieproces en de boekhouder hen vrijwaren voor hun aansprakelijkheid. De rechtbank wijst de vrijwaringsvorderingen af. Voor zover hun al een verwijt kan worden gemaakt met betrekking tot de te veel gedeclareerde zorg, kan dit niet leiden tot het oordeel dat zij daarmee onrechtmatig jegens de bestuurders hebben gehandeld. De door hen in dat geval geschonden norm strekt niet ter bescherming van de bestuurders, nu die laatste zich zelf ook niet naar die norm hebben gedragen.

De curator heeft ook een bestuursverbod gevorderd. Omdat een vennootschap waarvan een

van de bestuurders ook bestuurder is niet in de gelegenheid is gesteld een zienswijze te geven, houdt de rechtbank de zaak aan om die gelegenheid alsnog te geven.

S.J. van den Boogert, maart 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 24-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:9708

Zaaknummer: C/02/421689 / HA ZA 24-204 (T) en C/02/427903 / HA ZA 24-592 (E)

Rechters: R.T. Hermans, C.T.M. Luijks en A. Vogelzang

Advocaten: J.P.M. Dexters, H.P. Hieltjes en D.T.M. Daamen

Wetsartikelen: 2:248 BW, 106a Fw en 106c Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid en oproeping in vrijwaring

Twee van de gedaagde bestuurders kunnen hun medebestuurders in vrijwaring oproepen, omdat voldoende aannemelijk is dat er – als zij in de hoofdzaak aansprakelijk worden gehouden – een regresvordering op die medebestuurders kan bestaan.

Het gaat om een vonnis in incident van de rechtbank Overijssel naar aanleiding van een vordering tot oproeping in vrijwaring op grond van artikel 210 Rv.

De curator van Vicontra B.V. is een procedure begonnen tegen vier (voormalig) bestuurders van Vicontra. Hij stelt dat zij hun bestuurstaken onbehoorlijk hebben vervuld en dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De curator vordert daarom een voorschot op het nog vast te stellen tekort in het faillissement. Twee van de bestuurders, [partij A 3] en [partij A 4], vorderen in incident dat zij [partij A 1] en [partij A 2] in vrijwaring mogen oproepen. Zij stellen dat zij met hen een vaststellingsovereenkomst hebben gesloten waarin zij worden gevrijwaard als bestuurder. Bovendien voeren zij aan dat [partij A 2] (samen met zijn vennootschap [partij A 1]) zelf onrechtmatig heeft gehandeld door – na het uittreden van [partij A 3] en [partij A 4] – meer schulden te laten ontstaan en surseance van betaling aan te vragen, waardoor het faillissement is ontstaan. Daarnaast zou [partij A 2] een valse btw-aangifte hebben gedaan en hun geen toegang hebben gegeven tot de administratie.

De curator verzet zich tegen de oproep in vrijwaring. Hij voert aan dat de wet de gedaagden voldoende mogelijkheden biedt om zich in de hoofdzaak te disculperen, dat de rechter matigingsbevoegdheden heeft, dat onduidelijk is of er überhaupt een regresvordering bestaat (onder meer omdat de echtheid van de handtekening onder de vaststellingsovereenkomst wordt betwist), en dat een vrijwaringsprocedure de hoofdzaak onredelijk zal vertragen.

De rechtbank overweegt dat voor toewijzing van een vrijwaringsvordering voldoende is dat aannemelijk wordt gemaakt dat – als de gedaagden in de hoofdzaak worden veroordeeld – een verhaalsrecht op de op te roepen partijen kan bestaan. Het bestaan van die rechtsverhouding hoeft in het incident nog niet vast te staan. De rechtbank vindt dat [partij A 3] en [partij A 4] voldoende hebben gesteld om een mogelijke regresvordering te onderbouwen. De betwisting

van de handtekening onder de vaststellingsovereenkomst staat aan toewijzing niet in de weg; dat moet in de vrijwaringszaak worden beoordeeld. Ook volgt de rechtbank de curator niet in zijn stelling dat een vrijwaringsprocedure niet nodig is vanwege disculpatiemogelijkheden in de hoofdzaak. De rechtbank overweegt dat de regresvordering losstaat van de wettelijke disculpatie- en matigingsmogelijkheden waar [partij A 3] en [partij A 4] zich in de hoofdzaak op zouden kunnen beroepen. De regresvordering is pas aan de orde als in de hoofdzaak is geoordeeld dat [partij A 3] en [partij A 4] als bestuurders aansprakelijk zijn voor (een deel van) het faillissementstekort, en zij zich dus niet volledig hebben kunnen disculperen, dan wel het door hen te betalen bedrag niet tot nihil gematigd wordt.

De rechtbank overweegt voorts dat een gezamenlijke behandeling van de hoofdzaak en de vrijwaring vanuit het oogpunt van proceseconomie, procesefficiëntie en het voorkomen van tegenstrijdige uitspraken de voorkeur verdient. De rechtbank is van oordeel dat het belang van de curator niet opweegt tegen het belang van [partij A 3] en [partij A 4]. Anders dan de curator stelt, staat namelijk niet op voorhand vast dat een handtekeningenonderzoek in de vrijwaringszaak noodzakelijk zal zijn of dat een dergelijk onderzoek tot een onredelijke vertraging van de hoofdzaak zal leiden. Bovendien kan de curator, indien later zal blijken dat de hoofdzaak onredelijke vertraging oploopt, te zijner tijd op grond van artikel 215 Rv om splitsing van de hoofdzaak en de vrijwaringszaak vragen.

De rechtbank wijst de incidentele vordering om bovenstaande redenen toe.

D.R.C. Smit, maart 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:884

Zaaknummer: C/08/340586 / HA ZA 25-388

Rechters: J.N. Bartels

Advocaten: W. van der Kolk, G.C. Gerds en D. Warnink

Wetsartikelen: 210 Rv

RECHTSPRAAK

Verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode op grond van artikel 376 Fw wordt afgewezen

Verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode wordt afgewezen, omdat onvoldoende is onderbouwd dat de afkoelingsperiode het belang van de gezamenlijke schuldeisers dient en dat hun positie gedurende die periode voldoende is gewaarborgd.

De retailonderneming die het verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode doet ('de onderneming') is opgericht om een failliete onderneming door te starten, maar verkeert sindsdien zelf in financieel zwaar weer als gevolg van een dalende omzet en stijgende (operationele) kosten.

De onderneming beoogt te herstructureren door middel van een crediteurenakkoord onder de WHOA, met als doel de schuldenlast te verlagen. In dat verband verzoekt zij de rechtbank om een afkoelingsperiode, zodat verhuurders van winkelruimten gedurende die periode geen executie- en ontruimingsmaatregelen kunnen treffen. Meerdere verhuurders hebben al rechtsmaatregelen genomen. Hoewel het verzoek om een afkoelingsperiode direct verband houdt met de huurschulden, blijkt uit de overgelegde balans dat daarnaast ook schulden bestaan aan handelscrediteuren, de Belastingdienst en het UWV.

Een schuldeiser met een direct financieel belang heeft een zienswijze ingediend en de rechtbank verzocht om daarmee rekening te houden bij de beoordeling van het verzoek van de onderneming. Deze schuldeiser stelt dat de onderneming een eerder overeengekomen afbetalingsregeling voor huurachterstanden niet is nagekomen en dat daarnaast ook een achterstand in de betaling van de lopende huur is ontstaan.

Ook een verhuurder heeft een zienswijze ingediend. De verhuurder stelt dat er geen sprake is van een levensvatbare onderneming. Daarnaast betoogt hij dat hij wezenlijk in zijn belangen wordt geschaad door een afkoelingsperiode van drie maanden, mede gezien het vooruitzicht dat onder een akkoord slechts twintig procent van zijn vordering zou worden voldaan, ten opzichte van de situatie waarin de huurovereenkomst eindigt of de ondernemer failliet wordt

verklaard.

De rechtbank wijst het verzoek om per direct een afkoelingsperiode te gelasten af. Na navraag bij de ondernemer oordeelt de rechtbank dat een beslissing voor de datum waarop een verhuurder ontruiming heeft aangezegd, tijdig genoeg is.

De toets die de rechtbank aan moet leggen om te bepalen of de afkoelingsperiode wordt gelast is te vinden in artikel 376 lid 4 Fw. Dit artikel behelst een belangenafweging. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de ondernemer onvoldoende aannemelijk gemaakt dat met een afkoelingsperiode de belangen van de gezamenlijke schuldeisers zijn gediend.

Verder oordeelt de rechtbank dat de ondernemer de afgelopen periode de belangen van zijn schuldeisers onvoldoende heeft behartigd.

De rechtbank heeft er te weinig vertrouwen in dat de onderneming de belangen van de schuldeisers tijdens een afkoelingsperiode wél voldoende zou waarborgen. De ondernemer heeft, gelet op de door hem overgelegde onduidelijke en onzekere prognoses en de onvolledige inzage in zijn financiële positie, onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij gedurende de afkoelingsperiode zijn lopende verplichtingen wel zal kunnen nakomen. Zo is onduidelijk welke lopende verplichtingen op dit moment bestaan. Evenmin is inzichtelijk hoeveel en welke winkels de ondernemer wil sluiten. Daarbij komt dat de prognoses uitgaan van een omzetniveau vergelijkbaar met dat in 2025, terwijl tegelijkertijd winkels zouden worden gesloten.

Tot slot kan de rechtbank niet beoordelen of schuldeisers met een akkoord beter af zullen zijn dan in faillissement, omdat de ondernemer, ook ter zitting, de contouren van het voorgenomen akkoord onvoldoende concreet heeft gemaakt.

De rechtbank wijst het verzoek tot het afkondigen van een afkoelingsperiode daarom af.

M. Pinar, maart 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 09-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:998

Zaaknummer: C/02/443509 HO RK 25-932

Rechters: M.D.E. Leppens, C.H. Rombouts en M.N.A. Ebben

Advocaten: N.M. Dik en A.S. Frommelt

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Verzoek tot benoeming rechter-commissaris in een Engelse Administration afgewezen

De rechtbank Rotterdam heeft uitspraak gedaan over de vraag of een rechter-commissaris kan worden benoemd in het kader van een naar het recht van Engeland en Wales geopende Administration.

Bij vonnis van de High Court of Justice of England and Wales van 6 januari 2026 is de vennootschap onder Administration geplaatst. De vennootschap heeft een internationale vestiging in Nederland met vijftientig werknemers. De administrators wensen de arbeidsovereenkomsten op te zeggen naar Nederlands faillissementsrecht, waarvoor op grond van artikel 40 jo. 68 lid 4 Fw machtiging van de rechter-commissaris vereist is. Zij verzoeken de rechtbank een rechter-commissaris te benoemen.

De rechtbank overweegt dat artikel 68 lid 4 Fw is ingevoerd in verband met artikel 13 lid 2 van de Insolventieverordening (IVO) en voorziet in een regeling voor het geval in Nederland geen faillissementsprocedure is geopend en derhalve geen rechter-commissaris is benoemd. In deze zaak betreft het een Administration naar het recht van Engeland en Wales. Omdat het Verenigd Koninkrijk geen lidstaat van de Europese Unie meer is, is artikel 13 IVO niet van toepassing op de gevolgen van Administration op arbeidsovereenkomsten. Noch uit de wetsgeschiedenis, noch uit artikel 68 lid 4 Fw kan worden afgeleid dat een breder toepassingsbereik is beoogd. De administrators kunnen daarom geen beroep doen op de bepalingen uit de IVO. Ook het leerstuk van assimilatie biedt geen ruimte om deze bepaling toe te passen. De rechtbank wijst het verzoek af.

N. Gamliel, maart 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:1655

Zaaknummer: FT EA 26-5

Rechters: C.G.E. Prenger

Advocaten: R.P.A. de Wit en D. de Goede

Wetsartikelen: 13 IVO, 13 lid 2 Insolventieverordening, 68 lid 4 Fw en 68 Fw

RECHTSPRAAK

Verzet niet-ontvankelijk vanwege faillissement

Het verzet is ingesteld door de schuldenaar nadat zijn faillissement is uitgesproken. De rechtbank oordeelt daarom dat de schuldenaar niet-ontvankelijk is in zijn verzet.

De eiser in verzet is op 1 juli 2025 failliet verklaard. Tijdens faillissement, op 10 juli 2025, is de verzetdagvaarding uitgebracht, waarbij een eis in reconventie en een incidentele vordering zijn ingesteld. De rechtbank overweegt dat een schuldenaar het beheer en de beschikking over zijn tot het faillissement behorend vermogen verliest op grond van artikel 23 Fw. Daarom moeten rechtsvorderingen waarbij de boedel is betrokken op grond van artikel 25 Fw zowel door als tegen de curator worden ingesteld. Dat is hier niet gebeurd, zodat de schuldenaar niet-ontvankelijk is in het verzet. Dit leidt niet tot het einde van de procedure, omdat de curator zelf inmiddels (ook) verzet heeft ingesteld.

H.J. de Kloe, maart 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 11-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:1113

Zaaknummer: C/03/343853 / HA ZA 25-324

Rechters: I.M. Etman

Advocaten: M.A. Ploemen en Y.K. Kunze

Wetsartikelen: 23 Fw en 25 Fw

RECHTSPRAAK

Proceskostenveroordeling vanwege intrekking faillissementsverzoek dag voor zitting

Een dag voor de faillissementszitting heeft de aanvrager het verzoek ingetrokken. De rechtbank wees het verzoek om een proceskostenveroordeling af, maar in hoger beroep wijst het hof dat verzoek toe. Niet summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van de aanvrager en er was geen goede reden voor intrekking van het verzoek.

Kiel Pinball B.V. heeft het faillissement aangevraagd van een natuurlijke persoon ('de gedaagde'). Op 12 augustus 2025 stond bij de rechtbank de mondelinge behandeling gepland, maar een dag daarvoor heeft Kiel Pinball het verzoek ingetrokken. De gedaagde heeft zijn verzoek om Kiel Pinball in de proceskosten te veroordelen gehandhaafd. De rechtbank heeft dit verzoek afgewezen, waarop de gedaagde hoger beroep heeft ingesteld.

Het hof overweegt dat voor de vraag of plaats is voor een proceskostenveroordeling mede een rol speelt of het verzoek kans van slagen zou hebben als het niet was ingetrokken. In dat kader oordeelt het hof dat de vordering van Kiel Pinball uitvoerig is betwist, zodat niet summierlijk blijkt van haar vorderingsrecht.

Een dag voor de zitting is het faillissementsverzoek ingetrokken, volgens Kiel Pinball omdat zij in de veronderstelling verkeerde dat de advocaat van de gedaagde was verhinderd op de datum van de zitting. Het hof acht dit geen logische reden voor de intrekking van het verzoek. Na de intrekking is ook niet opnieuw een faillissementsverzoek ingediend. Het hof veroordeelt Kiel Pinball daarom in de kosten van de procedure. De gedaagde heeft nog gevraagd Kiel Pinball in de volledige proceskosten te veroordelen, maar dat verzoek wijst het hof af. Daarvoor is uitsluitend plaats als er sprake is van misbruik van recht, wat hier niet aan de orde is.

H.J. de Kloe, maart 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:508

Zaaknummer: 200.358.453

Rechters: D. Visser, M.P.M. Hennekens en N.M. Brouwer

Advocaten: J. van de Worp en Y.J.M. Alkema

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsaanvraag omdat besluit algemene vergadering niet kan worden vastgesteld

De ene aandeelhouder en bestuurder heeft het faillissement aangevraagd van W+E B.V. De andere aandeelhouder stelt dat de algemene vergadering hiertoe geen opdracht heeft gegeven. Omdat de rechtbank niet kan vaststellen dat rechtsgeldig een algemene vergadering bijeen is geroepen, wijst de rechtbank de faillissementsaanvraag af.

W+E B.V. heeft twee (indirecte) aandeelhouders. Een van de twee, die ook indirect bestuurder is, heeft het faillissement aangevraagd van W+E B.V. De andere aandeelhouder is in de procedure verschenen en heeft gesteld dat geen algemene vergadering bijeen is geroepen en dus is gehouden waarin het bestuur opdracht heeft gekregen om het faillissement aan te vragen (art. 2:246 BW).

De rechtbank overweegt dat de faillissementsprocedure zich niet leent voor een uitgebreid onderzoek. Hoewel tussen partijen vaststaat dat een aangetekende brief is verstuurd naar en afgehaald door de andere aandeelhouder, staat ter discussie wat in die brief stond. De andere aandeelhouder stelt dat hij de brief die in de enveloppe zat, heeft laten afstempelen door PostNL. Deze brief, niet zijnde de oproeping voor de algemene vergadering, is overgelegd in de procedure. Met deze stand van zaken kan de rechtbank niet vaststellen of de algemene vergadering opdracht heeft gegeven aan het bestuur om het faillissement aan te vragen, en wijst de rechtbank de aanvraag af.

H.J. de Kloe, maart 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:1484

Zaaknummer: C/03/348956 FT EA 26/13

Rechters: V.E.J. Noelmans

Advocaten: J. Sampers

Wetsartikelen: 2:246 BW en 6 Fw